

Čtení: Jan 13, 1-17

Text: Ž 116, 10-14

10 Uvěřil jsem, proto mluvím; byl jsem velmi pokořený.

11 Ukvapeně jsem si říkal: Každý člověk je lhář.

12 Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal?

13 Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno.

14 Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem.

Milé sestry, milí bratři.

Text ze žalmu k dnešnímu kázání jsem si zvolil už před dlouhou dobou. Na začátku kursu pro laiky z našeho seniorátu, tedy loni na podzim, jsme si měli zvolit text, se kterým budeme pracovat a na jehož základě připravíme kázání. Máme před sebou téměř 3000 let starý text a myšlenka, že právě tuto neděli se nad tímto textem budeme zamýšlet v kázání není dána aktuální potřebou, ale přirozeným během jednoho školního roku.

A přesto mě udivuje jak silně žalmista promlouvá do dnešních dní. Jak blízký je mi pocit velikého pokoření, když vidím osud lidí, kteří se postavili zlu a nenávisti v Novém Bydžově a Krupce. Jak snadno mohu s žalmistou říct: „každý člověk je lhář“, když vidím, co se děje na naší politické scéně.

Jenže není to ukvapené? Není to soud, který jedním šmahem zaškatulkuje, posoudí a odsoudí? Píše se v žalmu: „*Moji nepřátelé jsou lháři?*“, nebo „*Vládci naší země jsou lháři?*“.

Ne, četli jsme to přeci jinak a také jsme četli něco o ukvapeném soudu. Není to dogmatická výpověď o špatnosti světa. Slyším osobní a niterný povzdech, a uvědomění si hranic lidských (a tedy i vlastních) sil, možností a schopností.

Pokud se spolehne jen na své schopnosti, svou sílu, nemůžeme nikdy dojít dál, než k poznání, že všichni selháváme. Když vsadíme jen na sebe, na svoje schopnosti, inteligenci, sílu nebo i moudrost, nemůžeme skončit nikdy jinak, než že se cítíme pokoření. Protože nikdy nezmůžeme více, než že bolesti a nespravedlnosti tohoto světa lépe nebo hůře vložíme na ty druhé, nebo naopak oni na nás. Nebo si všechnu tíhu světa naložíme na sebe a dříve nebo později padneme.

Když hrajeme jen podle svých pravidel dostáváme se do situací, kdy sami sebe pokořujeme. Kdy představitelé státu volí cestu násilí, protože je to ta nejjednodušší možnost jak vyřešit morální volbu. A naše pravidla, která si prostě stanovit musíme, abychom tu mohli **spolu-žít**, jim to umožní.

Naslouchám žalmistovi a snažím se naslouchat i sám sobě. Kolikrát jsme měl pocit, že já to přece vím nejlépe. A kolikrát to nebyla pravda. Kolikrát jsem věděl, že bych něco měl udělat, ale neměl jsem čas, energii, nebo prostě jenom chuť. Zkusím žalmistu parafrázovat: „...*byl jsem velmi pokořený. V beznaději jsem si říkal: I já jsem lhář.*“

Ekumenický lekcionář, ze kterého jsem vycházel volí k žalmu i pasáž z Janova evangelia o tom jak Ježíš umýval nohy svým učedníkům. Je to velice bohatý text s mnoha významy a já v něm slyším, také odpověď na žalmistův povzdech.

Setkáváme se s Ježíšem, který: „...*miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce.*“

A prokazuje to tak, že udělá něco nepředstavitelného a možná i absurdního. Jde, poníží se a umývá nohy svým učedníkům. Zásadní zvěstí je, že Ježíš, který se takto ponížil je přesto Mistrem a Pánem. Právě Šimon Petr, který se chová nejlidštěji, naráží. Ježíš nám říká, že pokud nepřijmeme Ježíšovo ponížení a pokoření nemůžeme přijmout Boží milost, která k nám přichází.

Boží služba člověku, tak jak o ní svědčí Bible, přichází v podobě těžko uchopitelné. Je to něco, co těžko pochopíme, vysvětlíme a zdůvodníme. Ježíše, který kleká k nohám učedníků můžeme jen přijmout; kalich, který nám Ježíš dává, můžeme jen přijmout; Boží oběť na kříži můžeme jen přijmout. Naší odpovědí na Boží milost může být jen otevřené srdce a mysl připravená k naslouchání.

A právě vědomí a zkušenost bezpodmínečné Boží milosti nám umožňuje přinášet svědectví do tohoto světa. Třeba se postavit těm, o nich si myslíme, že páchají zlo. Ale přitom se jim neuzavírat. Stát pevně na svém místě, neuhýbat a přitom nevytvářet nepřekročitelné hranice, nebýt **MY & ONI**.

Modleme se:

Bože, který jsi Otcem všech lidí,
těch dobrých i těch zlých,
který dáváš svému slunci svítit
na spravedlivé i nespravedlivé,
vyléváme ti svá srdce.
Víme, že je v nich dobré i špatné,
ať máme jakoukoliv barvu kůže.
Neseme si s sebou své zahořklosti,
předsudky a špatné zkušenosti s těmi druhými.
Nedokážeme příliš napravit lidská srdce,
ani to své, ale ty to umíš.
A tak tě prosíme,
dotkni se našich srdcí a otvírej nám oči.
Dotkni se našich srdcí,
ať se naše sebeláska přetaví v lásku k druhým,
kteří nám jsou cizí
a dokážeme je mít také trochu rádi a rozumět jim.
Otvírej nám oči,
ať v těch druhých,
ať jsou na kterékoliv straně
a mají jakékoliv názory a barvu kůže,
vidíme své bližní, své bratry a sestry.
Vždyť země, kterou nám dáváš,
je pro nás všechny velká dost.
Myslíme na ty, kdo trpí zlem,
které jim druzí způsobili.
Na ty, o kterých vědí všichni,
na Natálku i na Patrika,
i na ty, kteří jsou zapomenutí.
Prosíme pro ně o tvé požehnání.
A uč nás, abychom také my
dokázali být požehnáním těm,
kdo trpí.
O to tě prosíme ve jménu tvého Syna,
Ježíše Krista,
který měl pro své nepřátele
také špatnou barvu kůže a špatné názory,
který když trpěl, odpouštěl svým mučitelům
a modlil se za ně. Amen.

(autorem modlitby je Mikuláš Vymětal, převzato z www.vustineonacistynehceme.cz)